

Datum
2014-05-19Dnr/Beteckning
TSG 2014-449Ert datum
2014-03-17Er beteckning
Fi2014/1020Regeringskansliet
Finansdepartementet
103 33 Stockholm

En tydligare beredning av myndighetsföreskrifter (Ds 2014:10)

Sammanfattning

Transportstyrelsen tillstyrker förslagen i sak men anser att den författningsmässiga utformningen kan förbättras och göras tydligare. Det finns också anledning att överväga om de förordningar som reglerar beredningen av myndighetsföreskrifter bör sammanföras till en förordning.

Transportstyrelsens synpunkter

Skyldighet att redovisa bemyndiganden som ligger till grund för föreskrifter

Transportstyrelsen tillstyrker förslaget men anser att utformningen av den nya punkten 4 i 6 § inte säkerställer vad som uppfattas vara avsikten med förslaget. I promemorian sägs att det ska tydligt framgå vilket eller vilka bemyndigande varje regel grundas på. Ett sådant krav går utöver vad som gäller enligt 18 b § författningssamlingsförordningen och bör således tydligare framgå av formuleringen i punkten 4.

I vissa fall utgår föreskriftsförslag från bemyndigande som är under beredning och ännu inte har beslutats. Transportstyrelsen har i sådana konsekvensutredningar tydligt markerat de formella förutsättningarna för myndighetens beslutanderätt – dvs. att regeringen beslutar det tänkta bemyndigandet – och då så långt möjligt redovisat innehållet i bemyndigandet. Den ordningen bedöms tillfyllest även med det föreslagna kravet.

Redovisning av proportionalitetsbedömning

Transportstyrelsen tillstyrker förslaget men anser att regleringen kan göras tydligare enligt följande.

Kan regleringen få betydelse för den kommunala självstyrelsen ska konsekvensutredningen, utöver vad som följer av 6 §, innehålla en redogörelse för de överväganden som myndigheten gjort enligt 14 kap. 3 § regeringsformen.

Utvidgad skyldighet att redovisa en bedömning av ekonomiska konsekvenser för kommuner och landsting

Transportstyrelsen har inga avgörande invändningar mot förslaget men anser inte att den tydlighet som eftersträvas uppnås.

De krav som ställs i nuvarande 6 § 4 måste i sig anses heltäckande även om det, som sägs i promemorian, finns en osäkerhet i frågan om konsekvensutredningar säkerställer att det finns tillräcklig information i aktuellt avseende. Från den utgångspunkten kan det finnas behov av ett förtydligande. I promemorian nämns 14 § kommittéförordningen som förebild men problemet är att upplägget i den förordningen är annorlunda än i förordningen om konsekvensutredningar. Den föreslagna skrivningen i 8 § andra stycket blir oklar i förhållande till vad som sägs i nuvarande 6 § 4. En alternativ ordning kan då vara att utgå från kommittéförordningens 14 och 15 a §§ och göra motsvarande uppdelning i 6 §. Det skulle då innebära att den nuvarande punkten 4 delas upp i två punkter med nämnda bestämmelser i kommittéförordningen som förebild.

Hanteringen av föreskrifter med inte oväsentliga ekonomiska konsekvenser

Transportstyrelsen har inget att invända mot de övergripande skälen för ett krav på att regeringens medgivande ska inhämtas i vissa fall. Däremot är den föreslagna formuleringen mindre bra, dels därför att den blir svår att tillämpa och dels därför att den inte synes återge vad som egentligen eftersträvas.

Som Socialstyrelsen tidigare framfört blir det svårt att bedöma vilka ekonomiska konsekvenser som ska betraktas som ”inte oväsentliga”. Även om det är svårt att i författning precisera vad som avses, finns behov av någon slags vägledning. Formen för detta kan diskuteras och frågan bör övervägas i den fortsatta beredningen.

I promemorian sägs att kravet är avsett att utnyttjas undantagsvis och i det sammanhanget talas om ”mer omfattande ekonomiska konsekvenser”. Det synes vara en diskrepans mellan vad som föreslås i författningen och vad som sägs resonemangsvis. Transportstyrelsen anser, på de skäl som sägs i promemorian, att kravet ska gälla undantagsvis och att det i så fall författningsmässigt kommer till bättre uttryck genom ”...få mer omfattande effekter på kostnader eller intäkter...”

I den tidigare regleringen rörande krav på regeringens medgivande – 27 och 28 §§ verksförordningen (1995:1322) – undantogs föreskrifter som beslutades för att uppfylla Sveriges internationella förpliktelser och som inte gick utöver vad som följde av förpliktelserna. Motsvarande begränsning av skyldigheten att inhämta regeringens medgivande bör införas i förordningen.

Konsekvenser

Det förutses i promemorian att förslagen innebär att myndigheternas arbetsbörda, och eventuella kostnader, kommer att öka men enbart marginellt. Även om en närmare analys knappast kan göras, vill Transportstyrelsen understryka att det merarbete som förutses mycket väl kan visa sig kräva mer än marginella insatser. Mycket beror av det underlag som kommuner och landsting kan bistå med innan myndigheten kan göra de beräkningar och överväganden som behövs.

Övriga synpunkter

I förordningen om konsekvensutredning vid regelgivning föreslås en ny 9 §. Vad en myndighet har att iaktta i fråga om yttrande från Regelrådet samt inhämtande av regeringens medgivande enligt den föreslagna förordningen, framgår av respektive författning. Innehållet i 9 § måste därför förstås som en upplysning om vad som gäller i dessa avseenden men är utformad som en ”ska-regel”. Transportstyrelsen anser inte att det finns något egentligt behov av bestämmelsen men om den kvarstår bör den utformas som en renodlad upplysningsparagraf.

Genom den föreslagna nya förordningen om regeringens medgivande till beslut om vissa föreskrifter kommer det att finnas tre förordningar som alla har det gemensamt att de behandlar beredningen av myndighetsföreskrifter. Även om det måhända ligger utanför ramen för vad som behandlas i promemorian, anser Transportstyrelsen att frågan om att sammanföra regelverken till en förordning (*förordning om beredning av myndighetsföreskrifter*) bör övervägas.

Detta ärende har beslutats av stabschefen Jacob Gramenius. I den slutliga handläggningen av ärendet deltog enhetschef Lena Ersson, sektionschef Karin Österlin, chefsjurist Kristina Nilsson samt juristerna Martin Hedberg, Marie Öhmark och Bengt Magnusson, den senare föredragande.

Jacob Gramenius